

nighedsraadsgruppe stod derimod splittet, og ved Afstemningen faldt 3 Stemmer paa Pastor Øllgaard og 1 paa Pastor Balling.

Man maatte efter denne Afstemning synes, det maatte have været let for den højtærede Kirkeminister at træffe Valget. Til almindelig Overraskelse udnævnte Kirkeministeren Nr. 3, nemlig Sognepræst Øllgaard, til Embedet, hvorefter der igen var to grundtvigske Præster ved denne Kirke, men ingen af Indre Mission. Dette har Menighedsraadets Flertal følt som en Forbigaaelse, jeg synes med nogen Ret, da det almindelige er, at der tages Hensyn til Menighedsraadsindstillinger. Af 144 Præstebesættelser i Aaret 1923 har Ministeren altid ansat den som Nr. 1 indstillede undertagen i to Tilfælde, nemlig det af mig omtalte i Odense samt ved en Besættelse, hvor, efter hvad der er mig meddelt, Biskoppen ikke kunde anbefale Nr. 1 som brugbar, altsaa et Tilfælde, for saa vidt mine Oplysninger er rigtige, af en ganske særlig Karakter. Kirkeministeren har nu udtalt i Pressen, at naar han forbigik Nr. 1 og kaldte Nr. 3, var det efter Anbefaling og Indstilling af Fyns Biskop. Dette kender Menighedsraadet intet til, og det kan ikke vide noget om, hvad Biskoppen har udtalt i en fortrolig Indberetning, men Biskoppen maa jo have haft meget vægtige Grunde til at tilraade Ministeren at forbigaa Menighedsraadets Flertalsindstilling og forbigaa den som Nr. 1 indstillede Præst, der var den ældste og den i alle Maader bedst kvalificerede.

Jeg maa i denne Forbindelse have Lov at sige et Par Ord til Forsvar for nævnte Pastor Buch, ogsaa her fra dette Sted, da den skete Forbigaaelse af baade Biskop og Minister kunde give det Udseende af, at han ikke var brugbar til Embedet. Pastor Buchs Præstegerning trænger for øvrigt ikke til nogen Anbefaling, den taler for sig selv. Skønt hans Kirke i Frue Landsogn ligger en halv Mil fra Odense By, er det dog saaledes, at der om Søndagen kommer en stor Skare fra Odense for at overvære Gudstjenesten i den lille Landsbykirke. Endvidere har han i 1921 vikarieret et Aars Tid i Ansgarkirken i Odense Købstad, og i den Tid lykkedes det ham Søndag efter Søndag at faa denne Kirke fyldt indtil Trængsel, noget, der ikke har været Tilfældet i de sidste 20 Aar. Alt dette kender Menighedsraadet, og jeg ved, at dette Pastor Buchs Arbejde i høj Grad har været medbestemmende for Menighedsraadets Indstilling.

Foruden nu at være Præst i det store St. Knuds Sogn skal den residerende Kapel-

lan tillige være Præst ved et Graabrødrehospital, hvor der bor ca. 100 ældre Mennesker. I dette Hospital har der i en længere Aarrække samlet sig en mindre Kreds fra hele Byen, den saakaldte Hospitalsmenighed, og, siger Kirkeministeren i en Udtalelse til Bladene, det er denne Tradition, der har været afgørende ved Præsteudnævnelser, denne Tradition maatte ikke brydes. Men denne Begrundelse kan neppe staa for en nærmere Prøvelse, thi hvis man havde villet have, at den historiske Tradition skulde være afgørende ved denne eller ved andre Kirker, saa maatte man have sikret disse en Undtagelsesstilling i Lighed med det, der er Tilfældet med adskillige Kirker, f. Eks. Slotskirken, hvor Menighedsraadene ikke har Indstillingsret. Dette har man ikke gjort, man har uden Forbehold lagt den Sag ind under Menighedsraadets Afgørelse, og Loven kender intet til Ordet Tradition i et Tilfælde som det foreliggende. Desuden havde der sikkert været en Mulighed for, at den ved St. Knuds Kirke ansatte grundtvigske Præst kunde have faaet Hospitalskirken overladt til Gudstjeneste, selv om han ikke var ansat ved Kirken som Hospitalspræst, og derved vilde den saakaldte Hospitalsmenighed vedblivende kunne samles i den gamle Kirke, hvis den ikke vilde benytte den Adgang, der altid var til at høre den bestemte Forkyndelse i St. Knuds Kirke.

Efter Menighedsraadslovens § 37, 1ste Stykke, har Kirkeministeren frit Valg mellem de indstillede Kandidater, men saa vidt jeg kan skønne, gælder det kun for Kirker med een Præst, idet § 37, 2det Stykke, begrænser denne Kirkeministerens Ret ved at udtale, at ved Kirker med flere Præster skal Ministeriet ved Indstilling til Kongen tage Hensyn til Mindretallene i Menighedskredsen. Naar der nu ved St. Knuds Kirke er 4 Præster, mener man, at i Henhold til den nævnte Lovparagraf har det indremissionske Mindretal i Sognet Ret til en Præst, ligesom man ogsaa mener, at Loven her absolut er imod, at Dele af Menigheden i et saadant stort Sogn kan henvises til præstelig Betjening i andre Sogne, hvad Ministeren ogsaa har nævnt i den Forbindelse. Man mener derfor, at denne Lovparagrafs Bestemmelse ikke er blevet fulgt ved den omtalte Embedsbesættelse.

Nu ser jeg i Bladene de sidste Dage, at den højtærede Kirkeminister paa et bestemt stillet Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen af § 37, 2det Stykke, giver en ny Begrundelse af den skete Udnævnelse. Ministeren siger, at han havde at vælge